

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **L. T. T.**, narozen X, státní příslušnost X, X
zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2019, č.j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 9. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2019, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 7. 5. 2019, č.j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území České republiky (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalovaná dle žalobce porušila § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumala žalobcovu odvolání v rámci odvolacích námitek. Žalovaná se vůbec nevypořádala s odvolací námitkou žalobce směřující k porušení § 2 a § 50 správního řádu. Toto pochybení žalované zakládá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na komentářovou literaturu, podle které *„odvolací správní orgán tedy vždy a bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.“* (POTĚŠIL, Lukáš. Správní řád: komentář. V Praze: C. H. Beck, 2015. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-598-5).
4. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není řádně odůvodněno. Žalovaná vůbec nerozhodovala v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, když vyzdvihovala a hodnotila pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, namísto toho, aby objektivně zhodnotila skutkové okolnosti svědčící v jeho prospěch i v neprospěch.
5. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s jeho námitkou ohledně neprovedení výsledku jeho a jeho družky. Prakticky jediným argumentem žalované pro obranu neprovedení výsledků je to, že v řízení nebyly tvrzeny konkrétní skutečnosti, jež by měly být výsledky ověřeny. S tímto žalobce zásadním způsobem nesouhlasí, když ze strany žalobce bylo opakovaně tvrzeno, že s partnerkou žije partnerským životem ve společné domácnosti. Je evidentní, že ne ve všech případech lze takový stav prokázat konkrétními důkazy, např. listinami. Je však možné existenci partnerského vztahu, kterou žalobce tvrdí od počátku řízení, ověřit právě výsledkem partnerů. Navíc v řízení byla provedena pobytová kontrola na adrese společné domácnosti, ze které jednoznačně vyplývá, že se v domácnosti oba partneři prokazatelně zdržují, což potvrdili i sousedé. Výsledek pobytové kontroly formalizovaný v protokolu o provedení kontroly představuje konkrétní skutečnost týkající se partnerského soužití žalobce s družkou, kterou měly správní orgány brát v potaz. Správní orgán I. stupně a následně ani žalovaná však tento podklad relevantním způsobem nezohlednily. Informace v něm obsažené se ani nepokusily ověřit jediným v úvahu přicházejícím prostředkem, a to právě výsledkem partnerů, notabene když takový závěr vyplývá i z judikatury, kterou sám správní orgán prvního stupně cituje, vyplývá i z judikatury citované žalobcem, kterou lze na žalobcův případ vztáhnout. Odkázat lze též na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. 57 A 60/2016, ve kterém se uvádí: *„Obdobně je tomu v případě*

prokázání vztahu obdobnému vztahu rodinnému, kdy bez podrobného výsledku žalobce jako účastníka řízení nebylo možné na základě toliko pobytové kontroly provedené dne 28. 7. 2015 dospět k závěru, že žalobce „neprokázal, že se v jeho případě jedná o vztah obdobný vztahu rodinnému ... že se jedná o vztah trvalý a že žije s občanem EU ve společné domácnosti“. V daném případě bylo povinností správních orgánů postupovat podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vyslechnout žalobce jako účastníka řízení, neboť to bylo nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, případně pro posouzení, zda se ze strany žalobce nejedná o obcházení tohoto zákona s cílem získat oprávnění k pobytu na území České republiky. Proto i žalovaný pochybil, pokud se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem v tom, že pro posouzení žádosti nebylo třeba provedení výsledku žalobce jako účastníka řízení, i když to žalobce v řízení a následně v rámci odvolání navrhoval.“.

6. K povaze výsledků účastníka řízení a jeho partnerky lze též odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 57 A 121/2015, dle kterého: „Provedení výsledku žalobkyně žádající o přechodný pobyt na území České republiky z titulu rodinného příslušníka občana Evropské unie, je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku by žalobkyně měla možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění podmínek stanovených v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a mohly by jí být správním orgánem kladeny otázky související s jejím tvrzením o splnění stanovených podmínek. Obdobně je tomu v případě žalobkyní navrhovaného výsledku svědka P.P., který je občanem Evropské unie a žalobkyně i on v čestném prohlášení tvrdí, že žijí ve společné domácnosti ve vztahu obdobném vztahu rodinnému. Pokud by byl P.P. vyslechnut v pozici svědka, bylo by jeho povinností v souladu s 55 odst. 1 správního řádu vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. V daném případě bylo ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci vyslechnout v prvostupňovém řízení žalobkyni jako účastnici řízení, případně v rámci odvolacího řízení P.P. jako svědka.“. S těmito argumenty se žalovaná žádným způsobem nevypořádala a z tohoto pohledu je nutné její rozhodnutí považovat rovněž za nepřezkoumatelné.
7. Stejně tak bez jakékoliv odezvy zůstala námitka žalobce k tomu, že sdílení společné domácnosti je nutné posuzovat rovněž z hlediska budoucího stavu. Již v odvolání žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 5 Azs 162/2015, kde kasační soud vyjevil mj. toto: „Nejvyšší správní soud však dospěl k názoru, že správní orgány a posléze i krajský soud si výklad pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti) zjednodušily, když vzaly v potaz pouze momentální faktický stav, tedy, že momentálně spolu osoby bydlení nesdílí, a nezabývaly se trvalostí stěžovatelova působení ve společné domácnosti. (...) Znakem společné domácnosti je kromě existence spotřebního společenství i jeho trvalost. O trvalé spolužití jde tehdy, pokud není časově předem omezeno (a to bez ohledu na to, jak dlouho již trvá). (...) S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu zabývající se výkladem pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti), zdejší soud dospěl k závěru, že krajský soud se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když nesprávně interpretoval pojem trvalého žití ve společné domácnosti tak, že je zúžil pouze na faktickou skutečnost, zda dva lidé spolu momentálně žijí, a nebral v potaz ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu hledisko časové, aspekt trvalosti a zcela vynechal posouzení vůle stěžovatele, resp. společné vůle stěžovatele a matky jeho dítěte k trvalému žití ve společné domácnosti, tedy zda zde jsou objektivně zjistitelné okolnosti svědčící o úmyslu založit a vést takové spolužití trvale, a nikoliv pouze na přechodnou dobu. Trvalost soužití se totiž nemusí zakládat jen na tom, že dotyční lidé spolu již dlouho žili v minulosti, nýbrž lze ji dovodit i z úmyslu těchto lidí do budoucna. (...)“.

8. Za jednoznačné porušení principů dobré správy a především § 68 odst. 3 správního řádu je nutno považovat naprosté ignorování základní zásady správního řízení, tj. zásady přiměřenosti, která mimo § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona. Rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Je evidentní, že správní orgány se nijak zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení nezabývaly. Takový postup je nezákonný, neboť je v rozporu jak s mezinárodněprávními závazky České republiky, tak s § 68 odst. 3 správního řádu a požadavky kladenými na odůvodnění správních rozhodnutí. I v tomto směru je nutné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Pokud zákon sám definuje osoby, které jsou rodinnými příslušníky, pak je logicky nutno umožnit jiným osobám být posouzeny jako osoby, které mají vztah takovému vztahu obdobný. Při takovém posouzení je nutno zkoumat fakticitu takového vztahu a náležitě posoudit, jaký vztah mezi těmito osobami panuje. To se však nestalo, i přes to, že se správní orgán snažil navodit, že takové posouzení činil. Pouze na základě skutečnosti, že žalobce si nepamatoval na konci dlouhého výslechu, co přesně dělal den před výslechem, je jeho vztah považován za krátkodobý a nestálý.
9. Žalobce připomněl, že správní soudy již v mnoha případech definovaly, že otázku vztahu obdobného vztahu rodinnému je nutno posuzovat materiálně, nikoliv vycházet z formálního posouzení. Lze odkázat například na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2013, č.j. 5 Ca 266/2009-35, kde tento soud stran § 15a zákona o pobytu cizinců uzavřel, že „ (...) *nejedná se o podmínku formální, ale je třeba v každém posuzovaném případě individuálně zkoumat, zda jde skutečně o nepředstírané pouto rodinného typu a je tak možno hovořit o trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému*“.
10. Žalobce dále namítal nepřiměřenost napadaného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. Posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny v napadeném rozhodnutí je naprosto nedostatečné, a to přesto, že bylo povinností žalované i správního orgánu prvního stupně toto posouzení provést. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu nezákonné a nepřezkoumatelné.
11. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém soud uvedl: „*Lze souhlasit se závěry správních orgánů i krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení. Nicméně nelze přehlížet, že ve stejné době byla Česká republika vázána i mezinárodní a evropskou právní úpravou, zejména pak Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8 garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ *Ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o povolení pobytu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015 - 30, uvedl, že „[...] u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o*

přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení) [...] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Kasační soud tedy dovodil, že i přesto, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“.

12. Žalobce v této souvislosti dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012, kde Nejvyšší správní soud uvedl doslova následující: „Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. (...)“.
13. Zákon o pobytu cizinců sám stanovuje minimální výčet faktorů, které správní orgán musí při posuzování přiměřenosti zohlednit, v jeho § 174a, podle kterého platí: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
14. Žalobce dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57 A 6/2016-81, z něhož citoval: „Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výsledek cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, č.j. 57A 75/2014-52, kde byl výsledek považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních

orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výsledek slouží k tomu, aby cizinec přestřel své tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy pokračování 10 57A 6/2016 správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“

15. Správní orgány tedy pochybily, pokud se poté, co se rozhodly žádosti žalobce nevyhovět, nejal se blíže zjišťovat skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti pro konkrétní případ žalobce. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém se uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaný však postupoval i v rozporu s takovýmto požadavkem.
16. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č.j. 1 Ao 2/2010, z něhož se podává: „Čtvrtá fáze (problémový okruh) algoritmu (materiální kritérium, řešící otázku, zda obsah opatření je v souladu se zákonem) a pátá fáze (přezkoumání obsahu z hlediska jeho proporcionality) se z pohledu otázky právě zkoumané do značné míry prolínají. To proto, že zákonným (právním) kritériem rozhodování veřejné správy obvykle bývá také – v textech právních předpisů nejrozličnějším způsobem vyjádřená nebo ze základních principů činnosti veřejné správy dovoditelná – jak věcná správnost přijatého rozhodnutí, tak jeho přiměřenost (proporcionalita). Jinými slovy – jen věcně správné a přiměřené rozhodnutí je také rozhodnutím zákonným. Obě kritéria není vhodné od sebe v praxi uměle oddělovat a řešit složité doktrinní otázky rozhodnutí zákonných a současně věcně nesprávných (a vice versa).“

[III] Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 31. 10. 2019, v němž uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, především jeho odůvodnění, a na spisový materiál.
18. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Při jednání před soudem dne 18. 8. 2021 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
23. Žaloba není důvodná.
24. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.
25. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
26. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel (písm. a), rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje (písm. b), potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie (písm. c), a potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt (písm. d).
27. Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie (písm. a), nebo má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu (písm. b).
28. Podle § 15 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
29. Leitmotivem argumentace soudu je fatální nedostatek konkrétních tvrzení ze strany žalobce. Obsáhlé odkazy na závěry vyjevené v komentářích a rozsudcích soudů totiž nepostačují, nejsou-li doplněny relevantními tvrzeními stran žalobcovy věci.
30. Stran první linie žalobních tvrzení, tedy zpochybnění dostatečnosti zjištění skutkového stavu v kontextu s neprovedením účastnického/svěddeckého výsledku žalobce a jeho družky, soud přitakává, že takový výslech jistě patří mezi významné a v některých situacích i nejvýznamnější důkazní prostředky v daném řízení. A právě proto je v takovém

případě nutné trvat na tom, aby návrh na provedení takového důkazu byl doprovázen hodnověrným tvrzením o tom, co má takový důkaz prokázat. Ano, žalobce má pravdu v tom, že ne vše se dá prokázat např. listinami, leč soud si nedovede představit, že by nebylo možné v písemném podání vůči správnímu orgánu dostatečně konkrétně vyličit základní a zásadní okolnosti partnerského vztahu. Jistě by nebyl problém, aby žalobce a jeho partnerka vyjevili, kdy a kde se potkali, jak se jejich vztah vyvíjel, kde a jak často spolu tráví volný čas, dovolenou, svátky či narozeniny, jaké mají společné zážitky, záliby, příp. i to, co partnerskou dvojici názorově rozděluje, jak a zda uvažují o společné budoucnosti – škála možností je téměř bezbřehá. A na základě takových tvrzení by pak bylo zcela legitimní navrhnout případně provedení dalších důkazů, včetně výsledků, minimálně kvůli tomu, aby bylo možné některé další skutečnosti dotvrdit a prokázat (ze strany žalobce), resp. si tvrzené skutečnosti ověřit, příp. vyvrátit (ze strany správního orgánu). Ostatně, žalobce tak mohl učinit i skrze žalobu. Ničeho takového se však ani správní orgány, ani soud nedočkaly. Marná je pak argumentace skrze rozhodnutí soudů o významu svědecké/účastnické výpovědi. Jak již bylo řečeno, onen význam nikdo nezpochybňuje, musí však být doprovázen relevantním tvrzením o tom, co má důkaz prokázat. A to se v souzené věci nestalo. Na tomto závěru nemohly v žádném případě nic změnit ani žalobcem předložené fotografie, včetně ultrazvukového snímku nenarozeného dítěte, neboť ty, bez čehokoliv dalšího, nemohou nikterak potvrdit trvající partnerský vztah. Bez konkrétní týkající se vztahu zůstávají ony snímky pouhými fotografiemi. Nadto, správní orgány svůj postup stran neprovedení svědeckého/účastnického výslechu v tomto duchu řádně a přezkoumatelně odůvodnily a soud se s jejich závěry ztotožnil.

31. Totožně soud nahlížel i na druhou linii žalobních tvrzení týkající se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. I tu se totiž soudu dostalo místo konkrétních tvrzení o jeho vazbách v České republice pouze rozsáhlých odkazů na soudní judikaturu.
32. Byť zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu při aplikaci § 87e odst. 1 písm. a) povinnost zkoumat přiměřenost dopadu do cizincova soukromého a rodinného života, žalovaný tak, v souladu s judikaturou správních soudů, alespoň rámcově učinil (byť stručně) na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde mj. zdůraznil, že žalobce „*nevedl žádné důkazy, které by nasvědčovaly, že zamítnutí podané žádosti je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života*“. A právě v tom soud spatřuje zásadní skutečnost – bylo na žalobci, aby správnímu orgánu, potažmo soudu, sdělil vše, co považoval za důležité (co do nepřiměřenosti dopadu) pro případ možného negativního rozhodnutí o jeho žádosti. Nic takového se nestalo. Ani v tomto případě soud nenašel jediný důvod, proč akceptovat žalobcovu pasivitu, neboť by to znamenalo rezignovat na alespoň minimální součinnost žadatele se správním orgánem. Soud nepovažuje za přehnaně náročné požadovat po cizinci, aby vyjevil základní informace o osobních, společenských, ekonomických, kulturních či jiných vazbách v České republice, na což by mohl správní orgán dále navázat tak, aby bylo možné hodnověrně posoudit dopad rozhodnutí do žalobcovy soukromé/rodinné sféry, a případně vyloučit excesivní rozhodnutí. Žalobce však zůstal nečinný a jeho indolenci nelze klást k tíži správním orgánům. Námitka proto nebyla důvodná.
33. Shrnutí, napadené i prvoinstanční rozhodnutí ve světle žalobních námitek obstála, včetně požadavků vyplývajících z § 68 odst. 3 správního řádu. Soud neshledal, že by správní orgány nerespektovaly základní zásady řízení ve smyslu § 2 správního řádu, či povinnosti plynoucí jim z § 50 správního řádu.

34. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

35. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. 8. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu